

Satan și iazul de foc

Apocalipsa 19.20; 20.10

Frederick Charles Jennings

© SoundWords, Online începând de la: 22.09.2018, Actualizat: 23.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Apocalipsa 19.20; 20.10

Apocalipsa 19.20: Și fiara a fost prinsă; și împreună cu ea era prorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei și se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă.

Apocalipsa 20.10: Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și prorocul mincinos. Și vor fi chinuiți zi și noapte, în vecii vecilor.

Vrem să ne ocupăm cu expresia producătoare de groază „iazul de foc”, în măsura în care l-a făcut plăcere lui Dumnezeu să ne relateze despre ea în Cuvântul Său sfânt.

Expresia „iazul de foc” se întâlnește numai în cartea Apocalipsa, și anume în total de șase ori în ultima parte a cărții. Primii care vor fi aruncați în iazul de foc sunt »fiara și prorocul mincinos« (Apocalipsa 19.20). Fără să treacă prin moartea trupului, ei vor fi dați de vii chinurilor iazului de foc. Relatările Scripturii nu lasă nici un loc pentru posibilitatea ca cei doi condamnați să fie nimiciți prin foc; căci după domnia de o mie de ani a lui Mesia îi găsim încă în iazul de foc, și anume în starea de deplină conștientă; »Și vor fi chinuiți zi și noapte, în vecii vecilor« (Apocalipsa 20.10). Deci focul nu are caracterul de mistuire, de distrugere, așa cum îl cunoaștem de la focul natural. Este într-adevăr vorba de focul natural?

Mai întâi trebuie să ne fie clar, că toate, care ne înconjoară în această creație, nu a fost create pur și simplu ca noi să le putem percepe prin organele noastre de simț. Lucrurile vizibile constituie oarecum numai curtea din față. Ca să înțelegem sensul lor profund trebuie să intrăm în Locul preasfânt. Lumina dumnezeiască ne poate învăța. Întreaga creație, începând cu soarele, luna și stelele până la cele mai mici animale târâtoare, constituie pentru noi o carte plină de taine. Totul din creația lui Dumnezeu depune mărturie despre adevăruri spirituale, veșnice. Domnul în timpul vieții Lui pe pământ ne-a învățat unele lecții prețioase din această carte a creației.

Astfel nu ar fi imposibil să se presupună că focul natural a fost creat, deoarece numai în felul acesta s-a putut transmite înțelegerii noastre ceva din lumea invizibilă. Biblia folosește noțiuni pământești în informațiile care ni le dă despre lucrurile cerești, veșnice.

Afirmația Domnului, că focul iadului a fost pregătit »diavolului și îngerilor lui« (Matei 25.41) conține cel puțin două adevăruri importante. În primul rând nu a fost nicidecum intenția inițială a lui Dumnezeu să facă pe oameni să aibă parte de focul iadului. După aceea din acest loc devine clar, că nu este vorba de focul pe care Dumnezeu l-a pus în slujba omului. Focul judecării este „pregătit” categoric pentru duhurile căzute; el își exercită efectul nu asupra materiei, ci asupra duhului.

În Vechiul Testament găsim tablouri și simboluri asemănătoare, cu scopul de a ne transmite adevăruri invizibile și veșnice. Astfel iadul este denumit în ebraică „gheena”, tradus textual „Valea Hinomului”. Acesta era locul din afara Ierusalimului, unde se ardeau gunoaiile cetății.

În evanghelia după Marcu 9.43 și versetele următoare, unde Domnul folosește cuvântul gheenă (iad), evident El se referă la Isaia 66.24, când vorbește despre viermele care nu moare și despre focul, care nu se stinge: »Și vor ieși, vor vedea trupurile moarte ale oamenilor care s-au răzvrătit împotriva Mea; căci viermele lor nu va muri și focul lor nu se va stinge; și vor fi un dezgust pentru orice făptură.« Cadavrele, viermele și focul se pot înțelege în primul rând pe deplin textual și material. Însă cadavrul arată simbolic spre »moartea a doua«; viermele arată spre conștiința fiecărui condamnat în parte, care roade, acuză, care niciodată nu poate fi adusă la tăcere; focul arată spre suferirea veșnică a mâniei lui Dumnezeu, un foc care nu poate fi stins prin nimic. Mânia lui Dumnezeu este totdeauna comparată cu focul; citim despre aprinderea mâniei Sale, despre mânia Lui aprinsă și despre efectul ei mistuitor (compară de exemplu cu Evrei 12.29).

În focul iazului de foc vedem un tablou al mâniei îngrozitoare a lui Dumnezeu, care potrivit planului de mântuire al lui Dumnezeu niciodată nu ar fi trebuit să lovească pe om. Această mânie a lui Dumnezeu a lovit pe Fiul Său preaiubit pe cruce în judecată în timpul acelor trei ore de întuneric. Focul literalmente, prin care era mistuită jertfa pentru păcat în Vechiul Testament, și-a găsit acolo contraimagea în judecata mistuitoare, pe care Dumnezeu a executat-o asupra Fiului Său. Nimeni dintre noi nu va tăgădui, că Domnul nostru preaslăvit a gustat pe cruce judecata și moartea, pe care noi ca păcătoși am meritat-o (Evrei 9.27). Însă Domnul în acele ore ale judecății nu a fost supus focului în sensul lui literar. Deoarece această judecată ar fi fost partea noastră, putem deduce logic că și judecata noastră ar fi constat în mânia lui Dumnezeu și nu în foc, în sensul propriu-zis al cuvântului.

De ce denumirea de »iaz«? Ea arată spre o îngrădire, o delimitare. Să ne gândim la Marea Moartă (de fapt un lac); ea ne oferă un exemplu bun. Ea nu are scurgere! »Râul morții« (Iordanul) se varsă permanent în acest lac, dar nu există nici o scurgere. În felul acesta râul este îngrădit veșnic în iazul de foc, limitat pe toate părțile prin puterea Aceluia care a spus odată: »Până aici să vii, să nu treci mai departe; aici să ți se oprească mândria valurilor tale« (Iov 38.11). Acolo nu este nici un scaun de domnie, căci stăpânirea diavolului s-a sfârșit. El, cel care a căzut de la mare înălțime, se adâncește mai profund decât toate celelalte creaturi în ocară și chinul iazului de foc.

Este o realitate faptul că Dumnezeu niciodată nu va restabili starea de odinioară, care a fost stricată prin păcat. El face totdeauna ceva mai bun. Înainte să se găsească răul în satan, creația se afla într-o stare caracterizată de Dumnezeu ca »foarte bună«. În starea veșnică este cel puțin într-un loc prezent răul – în iazul de foc; acolo este »plânsul și scrâșnirea dinților« și acolo se află fiara, prorocul mincinos, satan cu îngerii lui și în curând și toți aceia »care nu au fost găsiți scriși în cartea vieții«. Se poate aceasta numi o îmbunătățire față de starea primară a creației, așa cum a ieșit ea din mâna Creatorului? Nu ar fi mai bine o înlăturare totală a iazului de foc, a aceluia bazin de acumulare a tuturor necurățiilor, așa cum este prezentat simbolic în „Tofet” în Valea Hinom? Deci, chiar numai faptul că Dumnezeu nu înlătură acest loc al pedepsei, este pentru credința copilărească o dovadă suficientă, că nu ar fi mai bine să fie înlăturat; căci El totdeauna a făcut ce este bine. Distrugerea totală a oricărui rău ar diminua glorificarea lui Dumnezeu (compară cu Psalmul 76.10). Este permanent felul Lui ca »din cel ce mănâncă să scoată ce se mănâncă« și »din cel tare dulceață« (Judecători 14.14).

Iazul de foc completează într-o oarecare măsură scena fericirii universale, veșnice. Pe de o parte el arată spre Ființa dumnezeiască, care în starea de fericire veșnică nu și-ar mai găsi expresia. Toate vestesc bunătatea lui Dumnezeu; iazul de foc însă vorbește despre severitatea Lui, și aceasta este tot spre glorificarea Sa (Romani 11.22). În timpul stării lipsite de păcat a primei creații a rămas deschisă întrebarea, cum va acționa Dumnezeu dacă va fi împotriva față de voia Sa și răul va pătrunde. Îl vor birui sau El nu va putea face altceva, decât să nimicească întreaga creație? Căderea în păcat a intervenit și ea a trebuit să slujească la revelarea lui Dumnezeu în desăvârșirea felului Lui de a acționa. El iubea. El iubea lumea așa de mult, că a dat pe singurul Său Fiu la moarte. El a găsit drumul să păstreze legătura cu creația Lui decăzută, fără să lezeze sfințenia Sa. După ce s-au încheiat toate socotelile, a răsunat cântarea de laudă, care în creația de la început niciodată nu s-a auzit – »cântarea nouă« a păcătoșilor, care au fost salvați prin moartea Fiului Său; și aceasta este fără îndoială »mult mai bună«.

Astfel crearea și existența lui Lucifer, »lucefărul strălucitor de dimineață«, care acum este diavolul, satan, balaurul, șarpele cel vechi, Beelzebub, Apolion, Leviatan, Abaddon – existența lui (ca și a lui Faraon, care era un tablou al lui) este îndreptățită prin aceea, că el rămâne o mărturie veșnică pentru puterea, sfințenia și asprimea lui Dumnezeu. Și *genunchii lui* se vor pleca, și *limba lui* ca să contribuie la mărturisirea universală, că Isus Hristos este Domnul, spre glorificarea lui Dumnezeu, Tatăl. Totul va justifica căile Lui din veșnicie în veșnicie. Acum însă vedem încă »printr-o oglindă, neclar« (1 Corinteni 13).

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că »fiecare dintre noi va da socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu« (Romani 14.12). Însă această dare de socoteală nu are loc pe parcursul vieții noastre pe pământ. Cu privire la inegalitățile și nedreptățile, care aici pe pământ niciodată nu s-au egalizat pe deplin sau corectat, a trebuit deja cel mai înțelept dintre fiii oamenilor să spună: »Este o deșertăciune care se petrece pe pământ: și anume sunt oameni drepti cărora le merge ca și celor răi care fac fapte rele; și sunt răi cărora le merge ca și celor drepti, care fac fapte bune« (Eclesiastul 8.14). Deja moartea pare să fie »nedreaptă«, căci cel drept și cel păcătos sunt »deopotrivă« prada ei (Eclesiastul 9.2-3).

Nu, aici pe pământ nu vedem nici o egalizare, nici un semn al unei domnii morale desăvârșite în soarta oamenilor. Această realitate a pregătit pe parcursul mileniilor bătăi de cap în mod deosebit acelor care în derularea evenimentelor acestui timp au fost conștienți de existența unui Creator și Dumnezeu atotputernic și bun. Ei au ajuns la concluzia – făcând abstracție totală de o revelare – că semănăturii omului din timpul acesta trebuie să-i urmeze o recoltă pe un alt nivel la un alt moment. »Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, ... dar să știi că pentru toate acestea Dumnezeu te va chema la judecată« (Eclesiastul 11.9). Dar fără o revelare dumnezeiască specială noi nu mai putem spune că »Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, împreună cu orice lucru ascuns, fie bun, fie rău.« (Eclesiastul 12.14). În timpul Vechiului Testament toată omenirea – în măsura în care ea nu se afla în starea de adormire morală sau de moarte – aștepta pe Unul și Singurul care putea să aducă »viața și neputrezirea la lumină«; mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru aceasta, că le-a adus la lumină. Noi trebuie să ne îndreptăm spre Noul Testament pentru a găsi un verset ca bază pentru cercetările noastre în continuare, ca acesta: »Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.“ Ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui păcătoasă, va

secera din firea păcătoasă stricăciunea; dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică.« (Galateni 6.7-8).

Dar dacă orice sămânță semănată aici, orice cuvânt conduce la o recoltă viitoare, atunci soarta veșnică a fiecăruia ar trebui să fie foarte diferită. Căci nimeni nu a semănat numai binele, așa după cum nimeni nu a semănat numai răul. Și cum se împacă atunci aceasta cu starea fericirii depline pentru unii și pedeapsa generală, veșnică în iazul de foc pentru alții? De aceea noi trebuie să căutăm în Scriptură după un etalon care diferențiază, care este mai mult decât marea despărțire „fericire-condamnare”; și acesta îl găsim scris în Scriptură ca principiu important. Dumnezeu nu numai ia cunoștință de faptele omului (principiul: semănat și recoltă), ci și de ceea ce el este înlăuntrul ființei lui. Epistola către Romani se preocupă până la capitolul 5 versetul 11 cu ceea ce am făcut eu, cu fărădelegile mele. După aceea ea se îndreaptă spre rădăcina din care iese păcatul, deci spre starea mea păcătoasă, spre ceea ce eu sunt. Ca să rezolve fărădelegile noastre în chip dumnezeiesc, Domnul Isus a murit pentru păcatele noastre; ca să rezolve problema păcatului care locuiește înlăuntrul meu, El a fost făcut păcat (2 Corinteni 5.21).

Scriptura cunoaște întrucâtva numai doi oameni diferiți, pe „primul Adam” și pe „ultimul Adam”, pe „primul om” și pe „Omul al doilea”. Natura celui dintâi se arată prin dragostea față de păcat, în ura și dușmănia față de Dumnezeu, »căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate« (Romani 8.7). Felul de gândire al celui de-al doilea este exact opusul și constă din orice bunătate și părtășie cu Dumnezeu; »nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu« (1 Ioan 3.9). Vedem aici o linie de despărțire clară. Acești doi oameni nu pot petrece veșnicia împreună; unul ar fi ne la locul lui în cer așa cum ar fi celălalt în iad. Despărțirea lor este pentru Dumnezeu, care »nu este un Dumnezeu al neorânduiei«, o necesitate morală absolută.

În cartea Levitic ne este prezentat leprosul (Leviticul 13). El este tabloul »omului în carne«. Exteriorul lui dă mărturie despre starea lui de necurăție, cu toate că el s-ar putea să nu fi făcut nimic condamabil. Era misiunea preotului care făcea cercetarea să dea o sentință despre starea lui (nu despre faptele lui). Dacă era găsit că nu este curat, atunci locul lui era în afara taberei. Acolo el nu primea o pedeapsă, ca de exemplu sub forma de bătaie sau ucidere cu pietre; nu, el era acolo nu din cauza unor delict, ci din cauza stării lui. Prezența lui în tabără, în al cărei mijloc locuia Dumnezeu, era incompatibilă cu sfințenia lui Dumnezeu.

Cu siguranță în aceasta putem vedea un tablou al acelei zile în care »cortul lui Dumnezeu este cu oamenii«; și »El va locui cu ei« (Apocalipsa 21.3). Și atunci tot ce este necurat va trebui în mod necesar îndepărtat din prezența lui Dumnezeu – nu numai în afara taberei, ci să fie exclus de la fericirea veșnică. Căci numai posedarea vieții dumnezeiești de la »al doilea Adam« va face pe om capabil să locuiască la Dumnezeu cel viu; dacă această viață lipsește, atunci »moartea a doua« este soarta lui irevocabilă.

Deoarece viața dumnezeiască se poate obține numai prin Hristos și în Hristos, linia de despărțire clară, pregnantă între oameni decurge potrivit atitudinii lor și relației lor față de Fiul lui Dumnezeu, față de Domnul Isus Hristos: »Cine are pe Fiul are viața«; »el nu vine la judecată ci a trecut din moarte la viață« (Ioan 5). Nimeni care posedă pe Hristos, și prin

aceasta viața veșnică, nu va gusta »moartea a doua«; pe de altă parte nimeni, care părăsește scena pământului acesta într-o stare moartă spiritual, nu va putea avea intrare în sfera luminii în prezența lui Dumnezeu.

Deci destinația veșnică a oamenilor se stabilește în primul rând prin ceea ce *sunt* ei, nu prin ceea ce *au făcut* ei. Dar desigur ambele principii ale judecării dumnezeiești nu se pot contrazice. Dacă un om are în Hristos viața dumnezeiască, atunci natura dumnezeiască se va revela la el prin dezvoltarea luminii și dragostei (1 Ioan 3.7; 4.7,8).

Prin preocuparea noastră cu această temă încă nu am înlăturat toate greutatețile. Căci nu chiar și credincioșii seamănă »în firea lor«? Nu găsim noi la Petru și la Ioan cedarea ocazională față de fire, și nu a trebuit preaiubitul nostru apostol Pavel cu regret să primească înapoi ce a strigat înaintea sinedriului: »Dumnezeu te va bate, perete văruit!«? Dacă aceasta s-a putut petrece chiar apostolilor, unde să rămânem noi cu deraierile noastre? Dacă noi trebuie să »culegem stricăciunea« pentru tot ce semănăm în firea noastră păcătoasă (Galateni 6.8), unde rămâne atunci fericirea netulburată a veșniciei?

Cuvântul lui Dumnezeu ne dă și în privința aceasta informații clare. Și cei născuți din Dumnezeu trebuie mai întâi să fie descoperiți înaintea scaunului de judecată al lui Hristos (potrivit cu locul din Scriptură din 2 Corinteni 5.10), înainte ca ei să poată fi arătați împreună cu Hristos în slavă (Coloseni 3.4). În acea lumină dumnezeiască, sfântă, pătrunzătoare se va clarifica, că credincioșii sunt adevărați copii ai lui Dumnezeu. Ei vor revela faptele care au fost făcute prin natura dumnezeiască. Fiecare credincios va trebui înaintea scaunului de judecată în mod necesar să prezinte aceste două însușiri ale nașterii din nou: mărturisirea păcatelor lui și judecata de sine. Ochiul Marelui Preot, pe baza acestor însușiri, va declara pe credincios liber de orice bănuială de »lepră« și îl va putea declara ca fiind curat (Leviticul 13.37). Toate faptele din viața dinainte de întoarcerea la Dumnezeu și – din păcate – multele din timpul de după întoarcerea la Dumnezeu vor fi recunoscute ca »fapte moarte« și vor arde. Desigur unora le va merge conform cuvântului Scripturii: »Dar dacă lucrarea lui va fi arsă, își va pierde răsplata. Cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin foc« (1 Corinteni 3,15).

»Va secera din firea păcătoasă stricăciunea« nu este același lucru cu pedeapsa veșnică în iazul de foc. Este însă clar, că acela care în viața lui a semănat spini și pălămidă, va culege neapărat spini și pălămidă. Fără discuții el va suferi pierdere, nu este nici o îndoială în privința aceasta.

Deci cele două mari linii călăuzitoare ale pedepsei dumnezeiești, respectiv ale răsplătiri nu se contrazic nicidecum una cu alta. Căci există nu numai linia de despărțire categorică: aici viață – dincolo moarte (despărțire de Dumnezeu). Mai mult chiar, atât în soarta unora cât și a celorlalți vor fi o mulțime de diferențe și trepte; ele vor corespunde umblării fiecăruia în viață, așa cum recolta corespunde semănăturii.

Să ne îndreptăm spre un cuvânt al Domnului Isus, care se referă nemijlocit la tema noastră: »Robul acela care a știut voia stăpânului său și nu s-a pregătit deloc și n-a făcut voia lui, va fi bătut cu multe lovituri. Dar cine n-a știut-o și a făcut lucruri vrednice de lovituri, va fi bătut cu puțin. Cui i s-a dat mult, i se va cere mult; cui i s-a încredințat mult i se va cere mai mult.«

(Luca 12.47-48). Prin aceasta pedeapsa va fi corespunzătoare luminii spirituale, pe care a primit-o fiecare în parte. Aici Domnul Se referă la Deuteronomul 25.1-3. La o ceartă dintre oameni, cel vinovat putea fi pedepsit cu până la patruzeci de lovituri. Cât de frumos este să vedem grija lui Dumnezeu chiar și pentru cel vinovat: »... ca nu cumva, dându-i mai multe lovituri decât atât, fratele tău să fie înjosit înaintea ta.« Avem voie să deducem din aceasta, că Dumnezeu nu rânduiește o pedeapsă nelimitată pentru o vină limitată? Dar cum se poate aduce la unison realitatea unei pedepse limitate cu o judecată care durează veșnic? Răspunsul este simplu. În cadrul unei veșnicii nelimitate în timp măsura de pedeapsă, intensitatea pedepsei nu are voie să fie nelimitată în mărime. Chiar și într-o perioadă de douăzeci de ani de pedeapsă prin închisoare, împrejurările pedepsei pot fi măsurate foarte diferit. S-ar putea imagina o executare normală a pedepsei, o pedeapsă în lagăr de concentrare cu muncă grea sau chiar cu pedepsiri corporale zilnice, săptămânale sau lunare, și așa mai departe, fără ca măsurarea temporală a pedepsei să fie schimbată.

Șederea celor care nu se pocăiesc va fi prin urmare veșnică, însă măsura de pedeapsă va fi în relație dreaptă cu lumina respinsă, cu dragostea dumnezeiască lepădată. Cuvintele Domnului ne confirmă, că nimeni nu va primi lovituri pentru necunoașterea nevinovată. El va fi lovit numai pentru faptele care erau în contradicție cu lumina pe care el a primit-o prin revelarea ei din partea lui Dumnezeu în creația Sa (Romani 1). Conștiința lui îl va acuza și va confirma dreptatea deplină a sentinței primite.

Vrem să ne amintim și faptul că descrierile cele mai profunde ale judecării drepte ne sunt puse înaintea ochilor din punctul de vedere dumnezeiesc și prin aceasta din singurul punct de vedere corect. Șederea veșnică în prezența Domnului ne este prezentată din punctul de vedere dumnezeiesc ca fiind o fericire netulburată. Dar ce va fi ea pentru un păcătos aflat sub povara vinei neiertate? El va căuta cu o frică de moarte, ca și acel împărat lepros în Locul preasfânt (2 Cronici 26.20), o ieșire, ca să fugă de prezența sfântă a Domnului. Tot așa despărțirea veșnică de Dumnezeu, blestemul mâniei Sale și conștiința care roade reprezintă din punctul de vedere dumnezeiesc suferința cea mai îngrozitoare pentru o creatură, care a fost creată pentru a savura veșnic dragostea Sa. Măsura suferințelor pe care le îndură un păcătos va fi în orice caz pe deplin corespunzătoare măsurii de lumină și dragostei dumnezeiești pe care el le-a respins în timpul vieții sale.

Flăcările iazului de foc – un tablou al mâniei dumnezeiești – nu vor produce la toți aceleași suferințe. »În ziua judecării va fi mai ușor pentru Tir și Sidon« decât pentru aceia care au lepădat privilegiile. Cine a cunoscut revelarea deplină a dragostei lui Dumnezeu și totuși s-a îndepărtat de ea, va fi expus celor mai mari suferințe sub judecata mâniei; cine a primit cea mai multă lumină va suferi cel mai mult, în comparație cu cei care au fost în întunericul de afară.

Leprosul trebuia să stea în afara taberei »în tot timpul leprei sale«. O grațiere a celor pierduți ar fi posibilă numai atunci când lepra lor ar putea fi vindecată prin introducerea unei naturi noi. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu ne dă în nici un loc o speranță în acest sens.

Satan, odinioară creatura cea mai superioară, va fi atunci cel mai nenorocit dintre toți. Dar și el este numai o creatură. Însă este Unul, care nu este o creatură limitată, ci nemărginită: Domnul

---

Isus. Întinericul groaznic de pe Golgota a fost pentru El o suferință nesfârșită. Pentru El, Cel care din veșnicie a savurat lumina nesfârșită și dragostea nesfârșită, valurile și talazurile judecării în ultimele trei ceasuri de pe cruce au fost suferințe nesfârșite, de nemăsurat de mari. El a fost acolo cu adevărat singur, părăsit de Dumnezeu, asemenea într-un iaz de foc al judecării. Când primul om a fost încercat, el a căzut. Dar Omul al doilea nu a căzut, El a rămas statornic. În supunere sfântă El a justificat pe Dumnezeu, cu toate că a fost în necazul cel mai mare: »Totuși Tu ești sfânt« (Psalmul 22). »Trei ceasuri« de suferințe nesfârșite au fost suficiente să-L reveleze pe deplin. Numai El singur este »demn«, în toată veșnicia va fi preamărit.

Tradus de la: [Satan und der Feuersee \(13\)](#)

Titlul original: „Der Feuersee“
din *Hilfe und Nahrung*, Ernst-Paulus-Verlag, 1982, pag. 307–312

Traducere: Ion Simionescu